
Podlodów, st. 2, gm. Łaszców, woj. lubelskie, AZP 93-92/3

Informator Archeologiczny : badania 33, 50-51

1999

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

Stanowisko znajduje się na wysoczyźnie morenowej Równiny Wrocławskiej o średniej wysokości około 133,5 m n.p.m. Ślady osadnictwa w tym miejscu zostały odkryte na początku sierpnia 1999 roku podczas nadzoru archeologicznego pełnionego przez mgr. Edwarda Drużyłowskiego nad robotami ziemnymi realizowanymi w związku z budową autostrady A4. Ratownicze badania wykopaliskowe trwały od 4 do 28 sierpnia 1999 roku.

Wstępna lustracja terenu inwestycji pozwoliła stwierdzić, że badana część stanowiska została w znacznym stopniu zniszczona na początku lat 30. XX wieku podczas budowy autostrady. Do prac wykopaliskowych wyznaczono nieprzeobrażony obszar o powierzchni 26 arów, w obrębie którego odkryto 25 obiektów archeologicznych oraz pozyskano 964 fragmenty ceramiki i jeden grocik krzemienisty.

Najstarszym zadokumentowanym obiektem jest pochówek wieloosobniczy. W grobie odkryto szkielety 3 osób dorosłych i kości głowy dziecka. Osobnicy dorośli pochowani zostali w układzie anatomicznym, na prawym boku, z czaszkami zwróconymi na południe lub północ, twarzoczaszkami przede wszystkim na wschód. Kończyny górne były zgięte w stawach łokciowych; dłonie przeważnie na wysokości piersi lub głowy; kończyny dolne wyprostowane, lekko zgięte w stawie kolanowym lub zgięte pod kątem prostym.

Na jednym z kręgów lędźwiowych szkieletu nr II spoczywał grocik sercowaty strzały wykonany z krzemienia. Ze względu na kształt grocika należy go wiązać z kulturą unietycką, i to raczej z jej późną fazą. Za przynależnością zespołu do tej kultury przemawia także ułożenie zwłok i ich orientacja.

Pozostałe obiekty związane były z funkcjonującą w tym miejscu w okresie halsztackim osadą ludności kultury łużyckiej, na którą składały się: jamy mieszkalne, jamy o funkcji gospodarczej, jamy posłupowe i jamy o funkcji nieokreślonej.

Materiały i dokumentacja znajdują się w Instytucie Archeologii i Etnologii PAN, Oddział we Wrocławiu, i są w trakcie opracowania.

Wyniki badań zostały opublikowane w „Archeologicznych Zeszytach Autostradowych Instytutu Archeologii i Etnologii PAN”, Badania na autostradzie A4, cz. II, z. 3, s. 31-65, a także w „Raporcie 96-99”, s. 238-245.

Prace wykopaliskowe na stanowisku będą kontynuowane.

Młodów-Zakęcie, st. 14, gm. Lubaczów, woj. podkarpackie, AZP 100-87/68 – patrz: neolit

Nienadowa, st. 5, gm. Dubiecko, woj. podkarpackie, AZP 108-80/40 – patrz: środkowa, młodsza i późna epoka brązu

Nowy Dwór, st. 13, gm. Pelplin, woj. pomorskie, AZP 20-44/113 - patrz: wczesna epoka żelaza

Opatów, st. 1, gm. *loco*, woj. śląskie, AZP 83-46/10 – patrz: środkowa, młodsza i późna epoka brązu

Opoki, st. 47, gm. Aleksandrów Kujawski, woj. kujawsko-pomorskie, AZP 43-43 – patrz: wczesna epoka żelaza

PODŁODÓW, st. 2, gm. Łaszczów, woj. lubelskie, AZP 93-92/3

- cmentarzysko kultury wołyńsko-lubelskiej ceramiki malowanej (neolit)
- osada kultury amfor kulistych (neolit)
- cmentarzysko kultury mierzanowickiej (wczesna epoka brązu)

- osada ze schyłkowej fazy kultury trzcinieckiej (starsza epoka brązu)
- cmentarzysko kultury przeworskiej (okres wpływów rzymskich)
- cmentarzysko kultury wielbarskiej (okres wpływów rzymskich)

Ratownicze badania archeologiczne, przeprowadzone w terminie od 9 do 31 sierpnia przez mgr. Józefa Niedźwiedzia (autor sprawozdania, Usługi Archeologiczne i Geodezyjne „Profit”). Finansowane przez WKZ w Lublinie. Piąty sezon badań. Przebadano powierzchnię 170 m².

Podczas badań odkryto jamowy grób ciałopalny kultury przeworskiej lub wielbarskiej oraz 20 obiektów osadowych. Najstarszymi chronologicznie są trzy okrągłe w rzucie jamy trapezowate, stosunkowo głębokie, które należy przypisać ludności kultury amfor kulistych. W jednej z nich na dnie zarejestrowano sporo fragmentów naczyń, często zdobionych ornamentem stempelkowym i odciskami sznura oraz dwa kamienne rozcieracze. W innej znaleziono trochę fragmentów ceramiki i dwustożkowy paciorek kościany. Na okres neolitu datowano jeszcze dwie stosunkowo płytkie i ubogo wyposażone jamy.

Ze schyłkowego okresu kultury trzcinieckiej pochodzą dwa względnie głębokie (około 1 m) obiekty oraz sześć jam płytkich. Znaleziono w nich, obok licznych fragmentów ceramiki, przęślik wapienny, szydło kościane, trzy naczynia ostrodenne oraz fragment żarna kamiennego i kamienny rozcieracz.

Z tą kulturą trzeba łączyć także wolnostojący, wydrążony w lessie piec kopułkowy o wymiarach 80 x 60 cm wraz z jamą paleniskową. Być może posiadał on jakąś konstrukcję z wapienia, gdyż w chwili odsłonięcia wewnątrz pieca znaleziono rumosz wapienny.

W tym sezonie odkryto także jeden ciałopalny grób jamowy. W rzucie był on okrągły, o średnicy 40 cm, w profilu nieregularny, o miąższości 12 cm. Grób wyposażony był w ozdoby brązowe, które podczas kremacji stopiły się, oraz w zabytki żelazne: dwa klucze, długi nit, dolne i górne okucie pochwy od miecza i prostokątna klamra.

Na stanowisku odkryto także dwa obiekty o nieokreślonej chronologii.

Materiały są przechowywane w Muzeum im. J. Petera w Tomaszowie Lubelskim, dokumentacja w WUOZ w Lublinie, Delegatura w Zamościu.

Wyniki badań zostaną opublikowane w „Archeologii Polski Środkowej”, t. V, 2000.

Badania będą kontynuowane.

Polwica, st. 4 i 5, **Skrzypnik**, st. 8, gm. Domaniów, woj. dolnośląskie, AZP 84-30/55, 56, 82 – patrz: środkowa, młodsza i późna epoka brązu

SIETESZ, st. 5, gm. Kańczuga, woj. podkarpackie, AZP 104-80/57

- ślady osadnictwa kultury pucharów lejkowatych (neolit)
- wielofazowa osada kultury mierzanowickiej (wczesna epoka brązu)

Wykopalskowe badania ratownicze, przeprowadzone w sierpniu przez Pawła Madeję (autor sprawozdania, Instytut Archeologii i Etnologii PAN o/Kraków). Finansowane przez WKZ w Przemyślu. Drugi sezon badań. Przebadano powierzchnię 168 m².

Stanowisko znajduje się na obszarze tzw. Przedgórza Rzeszowskiego. Jest to jedna z największych znanych osad kultury mierzanowickiej. W roku 1999 odkryto 8 obiektów archeologicznych, z czego dwa (ob. 9 i 9a w układzie stratygraficznym).

Obiekt 4 to stratyfikowana jama trapezowata związana z młodszą fazą zasiedlenia tego osiedla przez ludność kultury mierzanowickiej. Część zbioru ceramiki z tego obiektu nawiązuje do zespołów kultury mierzanowickiej znanych z Karpat. Obiekty 5, 6, 8, 9 to stratyfikowane jamy trapezowate, które zawierały charakterystyczny dla kultury mierzanowickiej materiał ceramiczny, jednak nie moż-